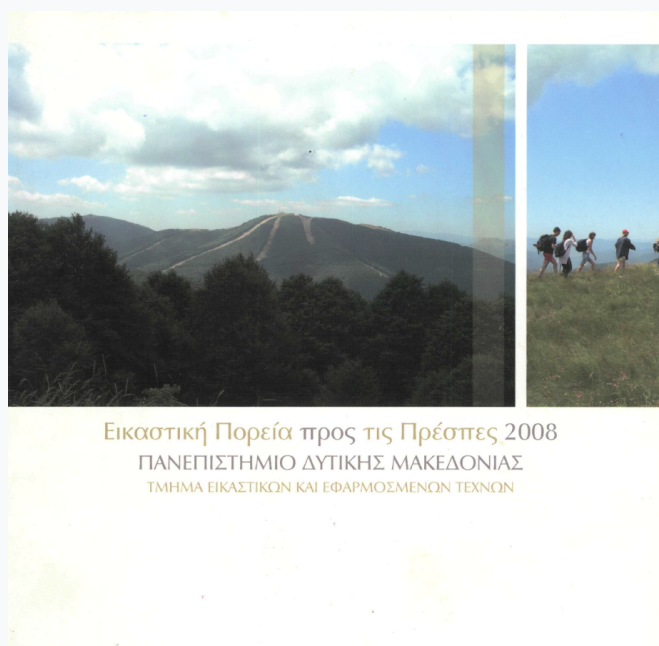

Διεθνές Συνέδριο για την Εικαστική Πορεία προς τις Πρέσπες

Τόμ. 1, Αρ. 1 (2008)

Διεθνές Συνέδριο για την Εικαστική Πορεία προς τις Πρέσπες 2008

Οι αρετές του βουνού, φορτία και ορίζοντες

Γιώργος Ταξιαρχόπουλος

doi: [10.12681/visualmarch.3039](https://doi.org/10.12681/visualmarch.3039)

Οι αρετές του βουνού: φορτία και ορίζοντες

Πλησιάσαμε ο ένας τον άλλο στην πηγή έπειτα από καμιά ώρα περπάτημα. Με εκείνη την δίψα για ηρεμία και περισυλλογή που δεν μπορείς εύκολα να μην την αποχωρίζεσαι στην πόλη. Ένωσα πως κοιταχτήκαμε όπως κοιτάζονταν κι οι δροσοσταλίδες που αφήσαμε να κατρακυλίσουν στα πρόσωπά μας με το πρώτο βρέξιμο, στιγμιαία αλλά δροσερά.

Είχαμε περπατήσει σε ακανόνιστη διάταξη παρέα με τους προσωπικούς μας ρυθμούς για να φτάσουμε εκεί, είχαμε τρυγίσει χιλιάδες άγρια χόρτα και λουλούδια με τα πόδια μας, μάλλον με τα παπούτσια μας που προέρχονταν από άλλο χρόνο και χώρο από αυτούς του βουνού.

«Μία ακόμη παρέμβαση του ανθρώπινου πολιτισμού...», σκέφτηκα καθώς συνειδητοποιούσα την κίνηση του βαδίσματός μου.

Με την ευαισθησία του ο καθένας μετράγαμε τις

σκέψεις μας καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας, όπως οι ερωτευμένοι μετρούσαν παλιά, τα πέταλα της μαργαρίτας καθώς την θυσιάζαν στον βωμό της αλήθειας τους. Τι επρόκειτο να ακολουθήσει κανείς μας δεν φανταζόταν ακόμη, αλλά σημασία είχε ότι είμασταν όλοι εκεί, μαζί.

Μία άλλη σκέψη μου που ακολούθησε και επιβεβαιώθηκε από τα λεγόμενα του οδηγού μας, του Θοδωρή -ο οποίος έχει φτάσει μέχρι την άκρη του κόσμου (Ανταρκτική) για να ζήσει την αγάπη του- ήταν πως «Τέχνη είναι και να μπορείς να κάνεις τη ζωή σου πιο απλή, ανθρώπινη, με άλλο τρόπο πλούσια από αυτόν που σε έχουν προετοιμάσει να δεχτείς και μοιάζει αυτό πολύπλοκο εγχειρίδιο. Αφενώς, επειδή καλείσαι να βρεις τον δικό σου δρόμο και το σθένος να τον ακολουθήσεις, αφετέρου, γιατί αυτή η διαδικασία σου ζητά να μην ανεύ-

εσαι και να κατασκευάζεις, δύο δράσεις που ενίοτε εντυπωσιάζουν το ανθρώπινο είδος και το ωθούν να χάνετε στο λαβύρινθό της αχαλίνωτης φαντασίας του. Γιατί, είναι οι εντυπωσιασμοί του είδους εκείνοι που ευθύνονται και μας διαχωρίζουν αντί να μας ενώνουν, με τους εαυτούς μας και τον κόσμο, που μας φανατίζουν και μας τυφλώνουν αντί να μας κάνουν να δούμε απλά τα σημεία του χωρό-χρονου όπου δεν υπάρχει άπλετο φως, αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν ποιότητες».

«Να μηχανεύσεσαι και να κατασκευάζεις...», κι εμείς γι αυτό είχαμε βρεθεί εκεί. Μόνο που τώρα, κατά τη διάρκεια της πορείας στις βουνοκορφές αρχίσαμε να το αντιλαμβανόμαστε με άλλη έννοια. Εκείνη του να δημιουργείς δηλαδή δρόμους, σε μία terra ingognita, με σκοπό να συμμετέχεις σε ένα ταξίδι διατηρώντας, αναδεικνύοντας και διανθίζοντας τις ποιότητες που φωλιάζουν γύρω, ακόμη κι εκείνες που ασυνείδητα αγγίζεις, ώστε να εξακολουθήσει η ζωή που δεν καταλαβαίνεις να ξεπηδάει από παντού. Και εσύ να μπορείς να χαίρεσαι παρατηρώντας την και ακούγοντάς την να ξεπηδάει...

Στρώσαμε λοιπόν το τραπέζι, απλώσαμε όλα τα καλά, ποτά και τρόφιμα, ανάψαμε και τη φωτιά σε ασφαλές σημείο να μην απλωθεί και έχουμε άλλα, και αρχίσαμε να ανταλλάσουμε θερμοκρασίες στα λόγια, ζορίζοντας ο ένας τον άλλο ευγενικά, όπως η γη ζορίζει τους σπόρους να σκάσουνε και να βγάλουν σιγά σιγά τις πρώτες τους πράσινες ρίζες.

Η νύχτα, ήταν γεμάτη από αστέρια και ήχους που σημάδευαν τα όριά μας, κοντινά και μακρινά. Κοιμηθήκαμε κοντά στα σημεία από όπου αναβλύζουν κρυστάλινα τα ύδατα. Το επόμενο μας βήμα όμως, μας οδηγούσε πιο κάτω. Εκεί που καταλήγουν όλα τα νερά και στέκονται, αποκτώντας την θερμοκρασία του περιβάλλοντος χώρου εως ότου καταλάβουν γιατί έκαναν τον κόπο να φτάσουν μέχρι εδώ, αλλά και τι κουβαλούν μαζί τους. Εκεί που γίνονται ορίζοντας κι εσύ όταν βρεθείς αντίκρου του νομίζεις ότι ξεχάστηκες από τους πάντες, αλλά γρήγορα αντιλαμβάνεσαι πως είναι αυτή μια δεύτερη ευκαιρία που σου δίνεται να ξαναγεννηθείς, αγνός, ανεπηρέαστος από τα χρώματα της ίριδος υπό το λαμπερό φως όμως ενός νέου, πρωινού Ήλιου.

Γιώργος Ταξιαρχόπουλος

